

en anden måde at se på ligestilling på end det nuværende Ligestillingsråd. Dermed har vi selvfølgelig signaleret, at vi ikke synes, det er tilfredsstillende, som det fungerer, og har der- ved signaleret, at der måske er brug for noget andet.

(Kort bemærkning).

Vibeke Peschardt (RV):

Jeg er sådan set meget glad for at høre fru Hanne Severinsens bemærkninger både til det med handlingsplanerne og også til det med Ligestillingsrådet, for det er jo rigtigt, som fru Pia Kjærsgaard siger, at der har været meget bastante udmeldinger på de her ting.

Jeg tror stadig væk, at handlingsplanerne – for nu at holde mig til dem – vil være en god idé, fordi det tvinger simpelt hen offentlige forvaltninger til at tænke sig om på de her områder.

Hvad angår Ligestillingsrådet, kan man jo kalde det, hvad man vil, men man kommer ikke uden om, at Ligestillingsrådet har nogle opgaver både nationalt og internationalt, som på en eller anden led skal løses. Til gengæld er jeg enig i, og det fremgår jo også af det kommissorium, der er lavet for udvalgsarbejdet, at der er behov for at lave nogle ændringer af det, og så har vi til gode at se, hvad der sker.

Men jeg er glad for fru Hanne Severinsens afdæmpede bemærkninger her, og at man ikke har lagt sig fast – i hvert fald i partiet Venstre – på, at Ligestillingsrådet skal nedlægges.

Annette Just (FP):

Vi står her med en forespørgsel til statsministeren og ministeren for udviklingsbistand, udviklingsministeren, må det vel hedde.

Jeg vil da gerne starte med at takke for de to besvarelser, der kom, og så holde lidt fat i, hvad det var, statsministeren fik sagt. Det er trods alt ikke en hvilken som helst minister, og det er heller ikke en hvilken som helst mand i Danmark, det er landets statsminister. Landets statsminister stod her på Folketingets talerstol og sagde sådan cirka, efter hvad jeg fik skrevet ned, at Danmark er vel det eneste land, hvor kvinder helt selv kan få lov at vælge sin partner.

Så er jeg altså nødt til at gøre ikke blot landets borgere, men også Folketinget og så sandelig statsministeren opmærksom på, at så vidt jeg er orienteret, har man i det meste af Europa den mulighed, når man er kvinde. I hele Rusland har man faktisk den samme mulighed, i USA, i

Australien og New Zealand har man som kvinde præcis samme muligheder for frit selv at vælge sin partner. Det dér med at tro, at alle kvinder bliver sådan bortloddet af deres fædre, hører en hel anden mentalitet til, som vi kan finde i Mellemøsten og i Østen, men nu nævnte jeg altså blot nogle få lande.

Jeg synes, det er for forkasteligt trods alt, at landets statsminister kan stå her på Folketingets talerstol og komme med den slags udtalelser.

Til udviklingsministeren vil jeg gerne – virkelig, det mener jeg – takke for den redegørelse, han kom med, for jeg er enig med udviklingsministeren i, at vi faktisk nåede meget langt på mødet i Beijing eller konferencen eller de 14 dages snak, der var. Der kom et papir ud af det med en meget, meget væsentlig sætning, som jeg er glad for at udviklingsministeren også pointerede: at nu er det slået fast, at kvinders rettigheder er menneskerettigheder.

Det var faktisk det, jeg talte om allerede under redegørelsen, at det er menneskerettigheder, vi skal tale om. Vi nåede så målet om, at man ikke behøvede at tale om kvinders rettigheder som værende noget specielt; det er en del af menneskerettighederne, det er en betydning af gensidig respekt, hvad enten man er mand eller kvinde, fordi vi alle sammen er mennesker. Det er det, det drejer sig om.

Det fører selvfølgelig også hen på den motiverede dagsorden, som er fremlagt. Som mange vil kunne se, er Fremskridtspartiet ikke medfor- slagsstiller til den motiverede dagsorden, og det er ikke, fordi vi ikke er enige i den første del af det, nemlig at »Folketinget konstaterer, at FN's kvindekonference i Kina i september 1995 fik et positivt resultat, og tager regeringens redegørelse til efterretning.«

Så langt, så godt! Men at ville gå videre på denne måde og sige, at vi skal indarbejde køns- aspekter i administrativ og politisk planlægning og i planlægningsmæssige aktiviteter både nationalt og internationalt, mener Fremskridts- partiet er forkert, for det skal ikke være køns- aspekterne; det skal være menneskerettigheder for alle.

At man skal lægge op til en ren kvindekonfe- rence igen i år 2000, mener vi er forkert, vi skal tale om menneskerettigheder. Og at man skal reorganisere og – det er et meget svært ord, der kommer nu – revitalisere ligestillingsorganet: Helt ærligt, vi har været ærlige og åbne lige siden 1972 og sagt: Nedlæg det, vi er menne- sker. Derfor er vi ikke med, men dermed ikke